

## Estic perduda

*Un relat de: [DJG](#)*

Estic perduda. Estic molt perduda. Amb mi mateixa, amb tothom. No sé com trobar-me. I, el més fascinant de tot és que no sé com m'he perdut. No sé quan, com, per què... m'he perdut. Potser preguntar-ho als altres m'ajudaria o potser fins i tot preguntar-li-ho a un psicòleg. No entenc què ha passat. En realitat, sempre he estat perduda segurament i, per això, ara m'és tan complicat trobar el camí de tornada. La meva pregunta és quan vaig decidir perdre'm per no tornar; quan vaig decidir que ja no sabia qui sóc, què vull, què busco exactament, cap a on vull anar... Per què no sóc capaç de trobar el camí de tornada? Ningú ho veu, la veritat. No ho veuen perquè no es veu. És simplement una cosa que es sent. He perdut les ganes de perseguir objectius, les ganes d'aixecar-me amb alguna il·lusió que faci que el dia valgui la pena. He perdut l'amor - que en realitat mai he tingut - i amb aquest també he perdut l'emoció. He deixat de banda coses que abans m'agradava molt fer i no sé per què. He perdut el somriure exagerat, les ganes de menjar-me el món, fins i tot el deliri per menjar-me un tall de pastís de formatge que tan boja m'ha tornat. I ara què? com em trobo? què podria fer per recuperar tot això que he perdut què sé jo com? Ja no sóc la mateixa d'abans. Sóc una muntanya russa que només té que pujades i baixades, que té anada però no tornada, que puja i baixa marejant-me una i altra vegada sense tenir en compte que jo no he pagat per a pujar-hi. Els altres es dediquen a viatjar per camins que coneixen i és divertit. Jo, mentrestant, busco tot el contrari. Intento endinsar-me en aventures que ni jo conec per a poder descobrir alguna cosa més, per a poder entendre què em passa últimament. És un caos. No un d'aquells caos bonics en els que no trobes sentit a res i t'agrada, et sents còmode. És un caos lleis, inentendible, ple de preguntes sense resposta. M'assec aquí, just davant de l'ordinador. Feia molt de temps que no expressava el que sento en un espai en blanc, a través dels meus dits. Què intento? Què pretenc fent-ho? La veritat és que mentiria si dic que tinc un motiu. Crec que només hi ha una sola cosa que necessito per re-descobrir qui cony sóc. Una cosa. Una-sola-cosa. L'amor. Sempre és la solució a totes les coses. Com deien els Beatles... All you need is love. A veure si és veritat.